

DITION MINH PHUONG

13, Rue du Coton 13, Hanoi

**RUNG
XANH MÀU ĐỎ!**

Số 10 Gia 2 xu

ĐO-VAN-LAM

<https://tietun.hopto.org>

Mua xuất bản giữ bản quyền

Tướng Đa-Vân bị cảm thực, Nùng-Liên cảm thấy nổi lòng bồi-rồi, đau đớn chạy đi cầu-cứu lấy thuốc cho chàng uống... Nùng-Liên cảm thuốc đổ vào mồm Đa-Vân, Đa-Vân thấy thuốc đắng như bọ nẹt, cũng cố nhắm mắt uống liều. Uống xong, giá cách đưa mắt lim-dim, ngáy-ngạt, nằm một lử . . .

Nùng-Liên nay cũng chẳng khác chi như Noong-siao xưa kia trong tiên-thạch-đồng ngồi bên giường có đệm bông rải thỏ cảm hoa thêu, ngắm coi Đa-Vân đang nằm nhắm nghiền mắt lại như người đã chết rồi...

Rồi cũng như xưa kia... ngọn đèn hồng tỏa bóng chiều vào mặt chàng nhưng nét mặt hung-hung đỏ tăng máu da thêm vẻ dịu-dàng hết một cô gái đang chấp-chờn trong giấc Vu-sơn. Nùng-Liên ngồi cảm thấy sao đêm nay đìu-hiu, quanh-quẽ quá . . . lạnh lùng cũng như Đa-Vân vừa rồi ngồi lạnh-lùng bối-lối đưa mắt nhìn khoáng trời mây . . . khoáng trời mây điểm ýt sao thưa . . . khoáng trời mây lù-lờ phai-nhạt bóng trắng mờ...

—Thưa tiên nương, bọn gái thỏ đây định bắt lấy tôi làm chồng... tôi hết sức phản kháng bằng một cách dịu-dàng khôn-khéo... dần lòng đợi tiên-nương tới ngày nay. Tới ngày nay, xem chừng tiên-nương đã bình-phục khỏe-khoản lắm rồi. Vậy thì, tôi mà cùng với tiên-nương thoát thân một lúc thời xem ra khó-khăn lắm. Chờ nữa, tôi tìm cách sui bọn gái thỏ đuổi tiên-nương ra khỏi lâu khuê-các chôn Mai-Thôn này.

Ra đi, tiên nương phải đợi tôi ở bờ suối chỗ mà tôi với tiên-nương leo lên mây hôm nọ trong lúc tôi với tiên-nương bị dòng suối cuốn-lôi . . .

—Trời ơi! thế còn ông nhớ không thoát thân nổi thì sao?

—Tiên-nương cứ yên-tâm không ngại, tôi xem đây bọn chúng chỉ độ dăm bảy tên quân, thì tôi chỉ bóp cho mỗi đứa một cái là xong đời!

—Thưa vâng! tôi xin tuân theo lời ông và cùng nhau ta phải liệu xem sao? Một lúc sau, bọn gái thỏ vào, sống-sả nói hân với Noong-Siao rằng:

—Cô-nương bấy giờ đã bình-

phục, khỏe mạnh lắm rồi. Vậy, cô nương hẳn đủ sức khỏe mà sông pha trên quãng đường rừng . . . Còn Đa-Vân! Đa-Vân — chúng tôi chẳng nói đầu-diêm gì cô nương — Đa-Vân đã là người chống yếu quý của chúng tôi rồi, chúng tôi không thể nào mà buông thả ông ấy trở về cùng với cô nương!

Noong-siao muốn cho bọn gái tho được vui-sướng, khỏi phải nghi kỵ; nếu không, sợ bọn gái tho quá chặt chẽ dam-cám — Đa-Vân thành-thử nhờ nháng khó cho chàng, liền nói:

— Thưa các quý-nương, tôi cũng chẳng cần để ông Đa-Vân về cùng đường với chúng tôi vô ích. Là vì tiếng thê tôi với ông Đa-Vân cũng chỉ là một chỗ-quen biết sợ-sãi mà thôi! Còn tôi chỉ mền-tiếc rằng phải xa các quý-nương đây, chưa lấy gì mà đền-đáp được ơn to tát của các quý-nương thời lấy làm buồn lòng lắm!

— Sao cô nương cứ hay dùng những lời lời thôi thê . . . ơn huệ thì làm gì, lời thôi lắm . . .

Noong siao kính cáo chào các cô gái tho và chào Đa-Vân, lạnh

lùng đầu đón cất bước ra đi . . .

Đa-Vân cảm thấy nỗi đau buồn như cắt, song vẫn tươi cười nhìn theo Noong-Siao, nói:

— Thôi! để cho nàng về cho thoát . . .

Bọn gái tho lấy làm thích lắm, tung tăng giết Đa-Vân ra vườn và nhất là Nùng-Liên khoác tay Đa-Vân nhảy-nhót hớn hờ hết con chim lách-tách chuyển cánh . . .

Cảnh xuân sang . . .

Xuân sang . . . thời-tiết dịu-dàng như tâm lụa, làn gió nhẹ như vuốt-ve . . . Lá non, dầm nước, mây lơ-thơ như lơ trắng vắt ngang qua giấy núi xa-xăm . . .

Cảnh xuân sang . . .

Xuân sang . . . cảnh êm-dềm âm-áp . . .

Trước phong-cảnh rừng xuân, bức tranh linh-dộng của rừng xuân, những nụ chớm-chớm hoa tươi đỏ như đốm máu ở đầu những mầm non, rung-rinh trước làn gió xuân hây hây nhẹ đưa, rung-rinh như lòng cô con gái ngây-thơ được làm nhuan buổi xuân-tươi, cũng cảm thấy tâm lòng non rung-rinh trước làn gió xuân lay động.

Xuân về...

Bao nhiêu nỗi sầu buồn như đã đi theo với làn gió đông rét-mướt lạnh-lùng. Mà... cuộc hạnh-lạc như trở lại cho ai, theo cái xuân về mà cảm-đón vui tươi với cái xuân đưa...

Xuân về...

Xuân về như mang theo màu-mác bao-la sự sung-sướng, mơn-mã... với cánh đóa tươi, dễ muốn yêu, nhẹ nhàng đón gió, đón hoa, trên làn cỏ mềm xanh, long lanh ướt át giọt sương xuân, nhấp nháy như kim cương, mây đôi bướm trắng, vàng, đỏ, tím, xanh nhẹ nhàng bay... nhẹ nhàng và linh động...

Xuân về...

—Mình ơi! thế nào cánh xuân sung đẹp không hờ mình, đáng yêu không hờ mình? Nùng-Liên hơn hờ hời Đa-Vân.

Đa-Vân đứng trước bức tranh thiên nhiên đẹp-dẽ của rừng xuân nhưng chẳng nào có thưởng-thức được chút vui gì đâu! Là vì tâm-trí của chàng đang bồn chồn vì cuộc đường đời đáng lo-âu của Lan Hoa, của Nuong slao...

Nùng-Liên lại nhắc lại cái vẻ

nũng-nịu;

—Kìa! mình không trả lời em đi.

Đa-Vân trả lời, mỉm cười, chưa chắc.

—Đẹp!

... Đêm ấy, trong buồng hạnh - ngời lộng lẫy xa-hoa... Nùng-Liên nói một cách tự-nhiên:

—Mình ơi! đêm nay hân không còn chồi từ nữa nhé! Em xem mình hôm nay khỏe mạnh lắm, đáng yêu lắm. Nói đoạn nâng liễn cời áo... để lộ cái ngực mịn-màng, trắng nõn...

Đa-Vân rùng mình vì cách sở sảng quá mạnh của Nùng-Liên, chàng rú lên một tiếng, lấy sức phản kháng đẩy mạnh nàng năm lần ra giường... chạy miết. Đa-Vân bị những tên quân, cung thủ của Nùng-Liên chặn đường đuổi đánh, nhưng Đa-Vân hết sức nghiến răng, vận gồng kim nổi lên, chân tay rắn như sắt, giờ cánh đánh đỡ những ngọn giáo mác bắn tung, bọn cung thủ bị thương đau, khiếp đảm rừng mình, khuất phục tại

nghe của Đa Văn.

Lúc ấy, Nàng Liên nằm trên đệm thổ cẩm thón thức khóc...

Những điệu thón - thức của trái tim nàng cũng theo nhịp mặt đêm hoa thêu như gợn sóng của buổi chiều tà dưới ánh sáng tỏa bóng dịu dàng của ngọn đèn hồng...

Rồi, tuyệt vọng, từ nay trở đi và mãi mãi, Nàng - Liên và bốn gái thỏ họ Nàng, hẳn phải chịu cái số-kiếp phôi pha mòn-mỏi như thường ngày đem cái tuổi xuân theo lạnh-lùng với thời gian qua, qua mãi thế lương, và ảo não... lạnh lùng đêm thời khắc qua trời.... cùng nhau hàng khuâng ngắm mơ - màng, bồi hồi gợi tâm - hồn nơi chiều tươi bóng xế non Tê!...

Lúc ấy, Noong - Slao giữa lúc đêm khuya ngồi bên bờ suối, bồi hồi khắc khoải đưa mắt nhìn cỏ, cây, non nước, bồi hồi trông ngóng đợi chờ Đa-Văn mà mãi chẳng thấy tăm hơi. Noong - Slao lo lắng vô cùng, lo lắng e ngại tưởng Đa-Văn bị hãm hại rồi chẳng?

Đến cạnh nắng giòng suối

chảy, róc rách, rì rào như khóc than, rên rĩ, gây nên những tiếng như âm hồn hồn độn, lung bung...

Xa xa... vắng vắng nghe về mạn xa xa, dần nài the the, buồn rầu... choe chõe, hăm hăm, những tiếng của muôn vật sải lưng xô sát bắt lẫn nhau. Trên khoảng trời đen, về phía dèo xa, lấp lánh chớp chớn sáng sáng dăm ngôi sao của cánh đêm xuân.

— Noong Slao! tiếng gọi bất thần của Đa Văn làm cho Noong Slao ngoảnh lại, sung sướng.

Noong Slao nắm tay Đa Văn cảm động...

Đa Văn nói:

— Tiên nương hãy ngồi xuống đây đã!

Noong Slao nói:

— Thôi, tuy đêm khuya hiểm hóc mặt lòng, tôi với ông lập tức phải lặn đường trở lại ngay hang La Cồn để đón ưm Lan Hoa và Voong Tchung, chứ ngồi xuống đây vô ích!...

... Trên đường về trở lại La Cồn, đêm khuya cây cối trập trùng. Đa Văn Noong

Slaos dắt tay nhau đi cho vững... hai người như hồi tưởng lại xưa kia một đêm thu chỉ khác đêm nay là đêm xuân, ở tiền thạch động bước chân ra phải chăng trên con đường rừng hiểm trở cũng như con đường gập - ghềnh đang tiền bước đi đây, luôn luôn Đa-Vân Noong-Slaos vấp phải vào những vật gì đen trùi trùi sù-sù. Thì đêm nay, cũng chẳng khác đêm xưa... luôn luôn Đa-Vân Noong-Slaos vấp phải những vật gì đen trùi trùi, sù sù ngã lại vội vàng dùng giấy tiền bước đi ngại cười khúc khích...

Trời sáng: cảnh bình minh của rừng xuân mới đẹp làm sao!

Rừng xuân! sớm mai gió mát phe phẩy cười cợt Đa-Vân tiếc cho Lan-Hoa đôi mắt bị lừa mờ thời còn mong chỉ hưởng thú, những nét đáng nên thơ của rừng xuân... Rồi lại tránh lòng, Đa-Vân thốt lên những tiếng thảm đạm:

—Ai tình tuyệt vọng!

Hoài-bào... tan!

Chàng cho tình-duyên dự-

định, thành-lập hẹn ngày. Cái ước-vọng cao-xa một đời âu-yêm với Lan-Hoa sao nó cứ đời dặc lỏi-thời mai...

... Về tới hang La-Côn, Lan-Hoa nào còn thấy Lan-Hoa đâu!

Đa-Vân lê tá lỏi ngôi phịch xuống, gục đầu vào lòng khóc.

Noong-Slaos cũng gục đầu vào lòng ủ rũ khóc. Nàng tự trách vì nằng mà Lan-Hoa mới phải cùng Đa-Vân xa nhau...

Bỗng tiếng the the rung chuyển cánh sáo-làm!

Đa-Vân Noong-Slaos vọt cảm thấy lòng sung-sướng vô-cùng...

Noong Slaos nói!

—Sung sướng quá! tiếng đó đúng là tiếng của con voi Lô-Lô gọi tìm ông đây.

Đa-Vân Noong Slaos vùng đứng trở dậy chạy đi tìm con voi Lô Lô.

Nhưng chợt không thấy con voi kêu nữa, Đa-Vân Noong Slaos lo sợ, bối bối, sự nghĩ đến điều gì Đa-Vân bảo Noong Slaos:

—Tiên nương đứng đây nhé! để tôi chèo lên cây gọi

khẩu hiệu cho con voi biết. Nói đoạn Đa Văn tìm một cây cao nhất đột khởi lên tưng cây rậm rịt, vươn cổ, kêu liên thanh làm vang động một cái thung đó một động điu hiu, té ngắt...

Con voi Lô Lô nghe thầy Đa Văn kêu nên cũng the the kêu lên, rồi chạy lại chỗ Noong Slao đứng.

Đa Văn vội lẳng mình xuống rồi cùng Noong Slao chèo lên mình con voi. Con voi Lô Lô cầm đầu chạy miết về phía rừng xa...

Bỗng Đa Văn Noong Slao trông thấy Lan Hoa đang sờ sầm đứng đợi mình, và Voong Tchun reo to: —Sung sướng thay:

Nghe thầy vậy, Lan Hoa cảm dận mên tiếc đời mất đẹp của mình không còn trông thấy gì. Song cũng giờ tay gọi lớn:

—Anh Đa Văn! Noong Slao!

Đa Văn Noong Slao gọi to:

—Lan Hoa!

Tới nơi, con voi quý xuống, Đa Văn, Noong Slao tất tả chạy lại nắm lấy tay ngã ngọc

của Lan Hoa, và cùng nhau run lên vì sung sướng...

Con Sao Sao lúc ấy, đang chuyên cánh trên cánh cây cao cũng uểng uể kêu lên tỏ lòng sung sướng...

X

Muốn tới vùng Pù-Bôn để chữa mắt cho Lan Hoa phải qua thác Xu Lăng.

Thác Xu Lăng là một cái thác rất nguy hiểm trong rừng sâu. Giòng nước cuốn cuộn, vùn vèo xoáy thành những vũng nước đục, lại cuộn nổi lên, nhồi ra trông như muôn hình vạn trạng đẹp âm âm,

văng mình tung tóe trên những mỏm đá rêu phong, gập ghềnh rải rác trên giòng thác trôi mạnh về mạn xa xa.

Mà... mạo hiểm thay! trên giòng thác Xu Lăng, lúc ấy, Lan Hoa Noong Siao Đa Văn Voong Tchung đang chênh vênh trên một chiếc bè nửa móng manh...

Noong Siao Lan Hoa ngồi lo sợ vùi chặt lấy mấy chiếc cọc trên bè nửa, Còn Đa Văn Voong Tchung mỗi người tay cầm một con sào chỉ chằm chằm luôn trông chiếc bè hề bị theo luồng nước mà đâm vào tảng đá là lấy sức mạnh vô song đưa con sào vào tảng đá chống đỡ cho chiếc bè lướt đi, có khi không khéo như chiếc bè đâm vào tảng đá là bị vỡ tan tành ngay, và sẽ bị nguy vong, thiệt mạng. Rồi chiếc bè sắp bị trôi sa vào một luồng nước cuốn cuộn mạnh lạ lùng...Biết thế nguy ngập, Đa Văn kêu to : — Lan Hoa, Noong Siao nắm thật chặt lấy mấy chiếc cọc trên bè nửa,..

Veo!... Chiếc bè đã sa vào

luồng nước đang réo âm âm cuốn cuộn mất tăm..Thôi có lẽ Lan-Hoa Noong-Siao Đa-Văn Voong-Tchung chết rồi chẳng ?

Veo!... vé mạn thác xa kia, chiếc bè lại thấy nổi bênh lên...

Lan-Hoa Noong-Siao lại nổi lên sợ hãi run rẩy kêu rú lên...

Đa - Văn Voong - Tchung khuyên hai người phải yên-tâm...

Chiếc bè vẫn vùn-vụt, nhẹ nhàng lướt trôi . . .

Voong-Tchung bỗng cất tiếng nói :

— Từ đây đến dặm xa - nhân, lên bờ là cứ thế đi bộ xuyên chéo sang tay phải là thẳng tới vùng Pù - Bôn, chỉ còn phải qua một giòng nước soáy nhỏ lên có hòn đá Tang-Vong thành hình một thiêu-nữ. Chỗ này là chỗ nguy nhất đây! Ông Đa - Văn phải coi chừng đừng có đưa ngọn sào vào hình hai người thiêu-nữ đó tức là hòn đá Tang-Vong thời ông sẽ chết tươi ngay !

Noong - siao như sợ nhớ

đền chuyện hòn đá Tang-Vong cũng khiếp - đâm rùng - mình báo Đa-Vân :

— Thực vậy, ông Đa - Vân phải coi chừng; bất cứ ai hơi chạm vào đó tức cũng chết trời ngay . . .

Vừa nói đến đây, vụt chiếc bè đã gần tới hòn đá Tang-Vong.

Chiếc bè cứ theo thẳng phía hòn đá mà đưa vào. . . Noong-slao thất kinh kêu lên bè vừa chạm vào hòn đá tất chết cả bốn người. . .

Voong-Tchung sợ tái mặt . . . Đa-Vân tuy không mê tín cũng sợ tái mặt.

Lan-Hoa tuy mắt không trông thấy nhưng nghe Noong - slao nói như vậy cũng sợ run.

Veo ! chiếc bè đâm vào hòn đá. thì nhanh tay Voong - Tchung đưa con sào 'chông mạnh vào hòn đá Tang Vong, chiếc bè lướt đi, thoát nạn . . . Nhưng than ôi ! Voong Tchung đã thấy kêu lên một tiếng dậy trời. Rồi phun ra một tia máu đỏ, ưỡn ngực chết, văng mình xuống giong thác trôi đi...

Đa Vân run lên.

Noong Slao run lên.

Lan Hoa biết Voong Tchung đã chết rồi cũng run lên...

Đa Vân nói !

—Khá khen thay cho Voong-Tchung ! Voong - Tchung đã hi-sinh chết thay cho ba chúng ta đây ! . . .

. . . Bè vừa tới dặm Xa-nhân Đa-Vân và Noong-Slao dắt tay Lan Hoa lên bờ . . .

Lan Hoa như sững-sốt hỏi :

—Anh Đa-Vân ơi ! thế con Lô-Lô và con Sao-Sao của em đâu ?

—Con Lô-Lô và con Sao-Sao của em đang bơi sau hân cũng chẳng bao lâu sẽ tới đây.

—Hav là chạm vào hòn đá Tang-Vong chết rồi cũng nên.

Noong-Slao buồn rầu nói :

—Khéo lại bị tai nạn chết rồi chẳng ?

Lan - Hoa thấy Noong - Slao nói như vậy cũng tỏ vẻ buồn rầu, hỏi :

— Thế thưa cô - nương, cô - nương có hiểu tại sao hòn đá Tang Vong thiêng đến thế không ?

Noong Slao tưởng tượng, nói

Nguyên trong lúc Cổ thời vô lớn :

đời vua nào tôi quên đứt đi mất, chỉ còn nhớ rằng nghe đâu bọn quân lâu qua đây đột phá rừng hoang tổ vô hung tàn tiên hươc định xâm lăng chiếm lĩnh đất nước nhà... Rồi vì cái dung quang lộng lẫy mà nàng Nàng Trọng Danh đồng dôi trăm anh chẳng may bị bắt cóc mang theo qua trên nguồn thác Xa-Lăng này. Kháng khái và muốn dừ đin lòng băng tuyết, giữ tâm lòng trinh - tiết liền reo mình xuống, vực nước tan khêc cuộn lồi. Rồi không hiểu sao bỗng trên nguồn nước nổi lên hòn đá hình dung nàng như đúc trở nên thiêng liêng nên bản dân đặt tên hòn đá Ngụy Vong hay Tang Vong.

Đa Văn nghe dân đây, bỗng vui sướng báo hiệu cho Lan Hoa biết.

—Lan Hoa em! sung sướng quá! con voi Lô Lô của em mang theo con Sao sao đang bơi sắp tới nơi kia.

Lan-Hoa tuy mắt không trông thấy gì cũng giơ tay vẫy vẫy một cô gái ngày thơ, gọi

— Lô-Lô! Sao-Sao!

Đa-Văn và Noong-Slao cũng vui-cười giơ tay vẫy, mồm gọi tướng lên.

Con voi tới nơi, nặng nề leo lên bờ. Con Sao-Sao đứng trên mình con voi Lô Lô nhẩy xuống, mừng rỡ vô cùng...

Trên đường đi từ dặm xa-nhân đến Pù-Bôn núi đá chập chùng, lô mô, xa-nhân ẩm khí nước tù-hãm xanh đục lè lè. Có khi khát nước Đa-Văn, Lan-Hoa, Noong-Slao cũng phải chịu cực nhọc dái khát bằng thứ nước đọng ở khe đá dăng-đắng tanh hôi... Rồi có khi phải lên đèo, xuống dốc quanh co cực lực khó nhọc...

Đi mãi tới một cái cửa hang khoét giữa sườn đá vượt lên cao đột-khởi trên tầng mây xanh dịu của lặt xuân âm áp êm êm...

Noong-Slao làm hướng đạo bỗng dừng bước ngẩng mặt chỉ chỗ:

— Kia! cửa hang kia, tức là cửa hang của thầy tu Xa-Tăng.

Đa Văn ngơ ngác nhìn, rồi nói:

— Trời ơi! chỗ ở gì mà nguy hiểm thế kia? Từ dưới đất chèo đèn cửa hang cao quá mà sườn đá đứng dựng như bức tường thế kia?

Lan-Hoa, lúc ấy, cảm thấy tâm lòng vừa bồi hồi vừa sung-sướng. Là vì nàng nghe thầy Đa Văn báo cửa hang cao quá, nguy hiểm quá, nên nàng lo sợ, và nàng tưởng tượng như thấy thấy Tu Xa Tăng đang vui lòng sắp dùng tài phép chữa mắt cho nàng. Nàng nghĩ đến lúc được sáng mắt ra, được trông thấy những tia sáng của ngày xuân, nàng vụt thấy một nỗi vui sướng từ trái tim ra, nàng nở một nụ cười....

Đa Văn trông cái cửa hang cao, ngấm trông đôi mắt đẹp của Lan Hoa, đôi mắt đẹp dòng đã bao ngày bị chìm đắm trong vực sâu thẳm của bóng tối, ngấm nụ hoa tươi, ngấm đôi má mơn mơn hồng hồng vì nỗi tang thương rã rầu mà kém vẻ kiêu dung, với làn tóc tơ lơ thơ trước làn gió mát của ngày xuân! Đa Văn tránh lòng thương Lan Hoa

trời lòng thương và lòng yêu dung hòa làm một như có mãnh lực ghê gớm, Đa Văn đưa mắt trông cửa hang cao lần nữa, mỉm cười, cái mỉm cười tự phụ như sắp vượt được sự nguy hiểm để hi sinh tính mạng, cùng Lan Hoa! Đa Văn quá quyết nối với Lan Hoa và Noong Siao, :

Lan Hoa đứng đây, Noong Siao đứng đây để tôi chạy ra lấy ít giấy kiên cô, nói đoạn chằng ra phía rừng gần đây lấy những rễ cây chằng chặt rậm rịt trên nhánh cây, chạy trở lại chỗ cũ bắt Lan Hoa bả chặt lấy vai chằng. Rồi báo Noong Siao cầm rễ cây cứ thế, quần chúng quanh người Đa Văn và Lan Hoa làm một, phòng khi công Lan Hoa leo chèo lên sườn đá đến cửa hang cho Lan Hoa khỏi buột tay rơi xuống đất tất chết tươi, Đa Văn công Lan Hoa bắt đầu vùi những mỏ đá leo lên. Noong Siao cũng leo lên. Khi cùng nhau đã chênh vênh giữa sườn đá rất nguy hiểm,

(Còn nữa)

KẾT QUẢ CUỘC THI RỪNG XANH MAU ĐỎ SỐ 5

(Tiếp theo)

- 21 M. Trần-hải Triều-33, Rue du Papier Hanoi
- 22 M. Văn Trung 21 bis Henri d'Orléans Hanoi
- 23 M. Nguyễn hữu Cán à Yên Phụ Hanoi
- 24 M. Lộc Contrilentions Directes Hanoi
- 25 M. Trần văn Thi 37 Nam Ngự Hanoi
- 26 M. Phạm hữu Nghĩa à Khâm Thiên Hanoi
- 27 M. K3 70 Route Mandarine Hanoi
- 28 M. Hoàn 28 Rue Trippenbach Hanoi
- 29 M. Lê quý Đông 27 Henri D'Orléans Hanoi
- 30 M. Toàn 65 Rue des Tubercules Hanoi.

CUỘC THI VUI LẠY THƯỜNG

Trong bức tranh ở ngoài bia có vẽ hình ảnh Noong slao. Các bạn hãy tìm xem Noong slao đứng ở đâu? Một khi tìm thấy, các bạn cắt hình Noong slao cho vào phong bì, nhớ để tên họ và địa chỉ của mình. Và ngoài bì thư xin để như sau này:

Cuộc thi T. Đ.

M. MINH-PHƯƠNG

13, Rue du Coton Hanoi

Các tỉnh và Hanoi:

3 giải thưởng mỗi giải 2\$00 và từ giải thứ tư cho đến giải thứ hai mươi bạn nào trúng thưởng bán hiệu biểu « Bon » mua hàng của bán hiệu được trừ 5./

CÙNG BẠN R. X. M. Đ. Ở CÁC TỈNH

Các bạn ở các tỉnh xa được thưởng chuyện R. X! M. Đ. xin quá bộ lại các đại lý của bán hiệu ở tỉnh các bạn mà nhận thưởng.

VUNG MAU ĐỎ

Chuyện thưởng - tâm sự ra ở Xã - hội Việt-Nam sẽ hiện các bạn bao nỗi đau lòng. (Tập I sẽ ra vào ngày 15 Juin 1935).

(Imp. Lang-Tuyet 75 Sông Tô Lịch Hanoi)